

at gaa den frivillige Vej, Kirken staar der, Præsten er der, det hele skal holdes i Gang, og hvor skal man saa faa Penge, naar det skal holdes i Gang, uden ved at gaa til Ligningen? Man maa altsaa ligne paa Menigheden til Præsten, men til Kirkens Vedligeholdelse kan der maaske ogsaa kræves betydelige Udgifter, og det kunde med disse fattige Sogne for Øje blive haardt nok, hvis de ikke kunde faa Hjælp andetsteds fra. Hvorvel jeg altsaa kan erkende, hvad den ærede sidste Taler udtalte, at man her skal anerkende og støtte Frivilligheden alt, hvad man kan, gaar det ikke an at give Undtagelsesbestemmelser her, da det i det hele taget er saa bitte smaa Bidrag, der kræves af den enkelte, at det ikke er noget at tale om. Dersom man kunde slippe med det andetsteds, vilde man være overordentlig glad, der maa betales ganske anderledes til Kirkernes Vedligeholdelse ude paa Landet gennem den Tiende, man yder. Selvfølgelig skal jeg ikke modsætte mig Udvalgsbehandling, da det ærede Medlem ønsker det, skønt jeg ikke ser, at der i og for sig er saa stor Trang dertil, fordi jeg absolut ikke tror, at man vil være i Stand til at unddrage nogen for den fælles Ligning, eller at det vilde være til Gunst for Menighederne.

Reedtz-Thott: Det er mange Aar siden man i Kjøbenhavn er gaaet til den Ordning, at man har opgivet at benytte den Bemyndigelse, Lovgivningen giver til at ligne paa de enkelte Kirker, og har lagt Udgiften over paa hele Byen, fordi man har været enig om, at det var den mest praktiske Maade at gøre det paa, og det har i adskillige Aar gaaet. Den gode Skik, som var gaaet noget i Glemmebogen, er jo bleven optaget igen i Fjor, og en saadan Ligning blev da lagt paa alle Kirkerne. Der synes mig derfor heller ikke at være noget som helst til Hinder for, at man gik den samme Vej i Aar, dog ikke gjorde det for et enkelt Aar, men forlængede det paa 5 Aar. Jeg skulde ogsaa have stemt ganske simpelt for at følge den sædvanlige Fremgangsmaade, vi her have fulgt, hvis ikke der havde foreligget de to Andragender fra de to Menigheder, som

mene, at den Frivillighed, som har fremskaffet Udgifterne til at vedligeholde deres Kirkebygning, derved vilde blive skadet. I og for sig ser jeg Sagen nærmest paa samme Maade som Ministeren. Jeg ser ikke, at der er saa meget, der taler for at undtage et enkelt Sogn, saa jeg tror, det vil være rettest ogsaa at lade disse Sogne bidrage til den almindelige Ligning. Men jeg vilde dog fremføre et Moment, som fra disse Menigheders Side er blevet fremhævet stærkt, og som jeg ikke hører er blevet stærkt modsagt af den ærede Minister, nemlig det, at den Frivillighed, som har skaffet disse Penge frem, vilde blive skadet ved, at man ligner Udgifterne paa hele Byen, ogsaa de Penge, der ere nødvendige til at holde deres Kirker vedlige. Naar Menighedernes Medlemmer altsaa se, at de Penge alligevel komme frem, vil der ikke være Anledning for dem til at bidrage saa meget som nu. Om jeg end er enig med den højtærede Minister i, at der ogsaa foreligger mange andre Formaal for en saadan Menighed, som den kan bruge de Penge, den har indsamlet, til, saa maa jeg dog give Andragerne nogen Ret i denne Betragtning. Jeg kan altsaa derfor være ganske enig i, at det vil være heldigt, om denne Sag henvises til et Udvalg og bliver prøvet i et saadant, for at man nærmere kan søge at komme til Klarhed over, hvorvidt man ikke derved kan komme til at begaa Uret mod disse Sogne-menigheder.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Reedtz-Thott: Jeg tillader mig at foreslaa dette Lovforslag henvist til det Udvalg, der er nedsat angaaende de kirkelige Lovforslag.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.